

LIESJÄRVEN MYLLYRANNAN LUONTOSelvitys

Keuruu

2026

Aallokas Oy

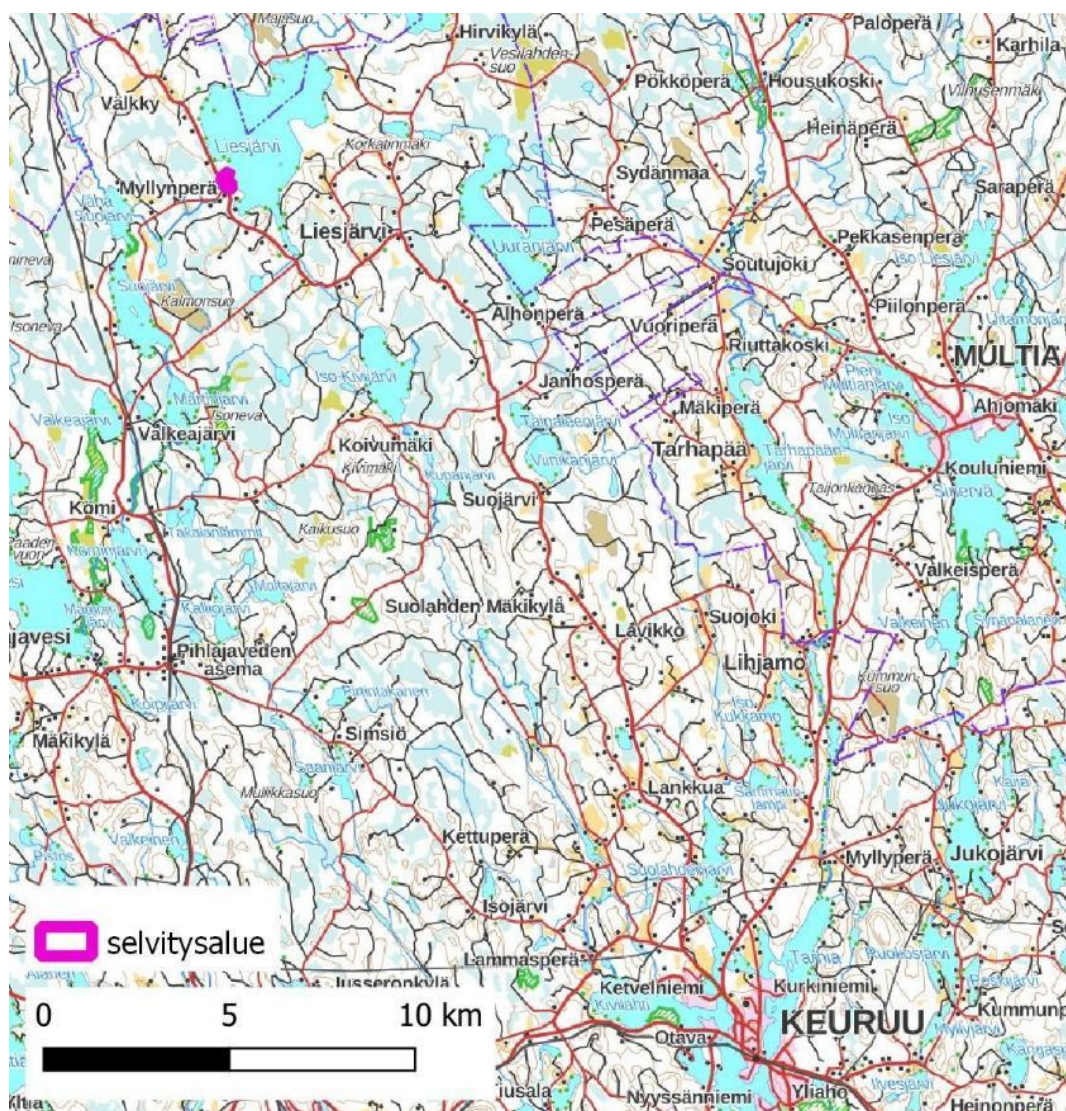
www.aallokas.fi

1. Menetelmät

Tutkittava seitsemän hehtaarin alue sijaitsee Keuruun pohjoisosassa Liesjärven kylällä, Liesjärven rannassa (kuva 1). Alueella tehtiin asemakaavatasoinen luontoselvitys 15.8.2025 klo 7:10 – 8:35 ja 19.5.2026 klo 8:10 – 9:30 tehdyillä maastokäynneillä. Ensimmäisellä käynnillä selvitettiin alueen elinympäristöt ja huomionarvoinen kasvilajisto. Toisella maastokäynnillä kartoitettiin etenkin linnustoa ja saukon jätöksiä. Aiemmat lajihavainnot tarkistettiin Laji.fi -järjestelmästä.

Selvityksen tarkoitus oli löytää luontokohteet, joilla voi olla merkitystä alueen suunnittelun kannalta. Tällaisia ovat luonnonsuojelu-, metsä- ja vesilain mukaan säästettävät kohteet, lajistollisesti arvokkaat kohteet sekä muut tärkeät elinympäristöt. Lisäksi arvioitiin elinympäristöjen soveltuvuutta huomionarvoiselle lajistolle. Alustavasta suunnitelmasta poiketen lepakkohavainnointia ei tehty, sillä rakennuksia ei ole tarkoitus purkaa ja lepakoiden ruokailualueeksi sopivan koskijakson rantavyöhyke on tarkoitus säilyttää luonnontilassa.

Maastotyöt ja raportoinnin teki kokenut luontoselvittäjä Matti Aalto (FM ympäristötieteet, DI).

Kuva 1. Selvitysalueen sijainti. (karttapohja: Maanmittauslaitos)

2. Luontoarvot

Alueen merkittävimmät luontoarvot ovat joki ja hiekkarannat (kuva 2). Metsät ovat nuoria ja talousmetsämäisiä, joilla ei ole erityisiä luontoarvoja.

Kuva 2. Huomionarvoiset elinympäristöt kartalla. (Karttapohja: Maanmittauslaitos)

Hiekkarantoja on alueella useita (kuvat 2–3). Näkyvillä olevien hiekkarantojen pituus ja laajuus riippuu veden korkeudesta. Loppukesän 2025 selvitysaikaan pohjoisimman hiekkarannan pituus oli noin 15 metriä, mökin kohdalla olevan noin 65 metriä ja heti joen eteläpuolella olevan noin 20 metriä. Selvitysalueen eteläpuolella oli noin 150 metrin hiekkaranta (kuva 4). Hiekkarantojen tila on hyvä tai jopa erinomainen. Tilaa heikentää lähinnä vedenlaatu. Toki vedenpinnan korkeuskaan ei ole luontainen. Hiekkarannat ovat luonnonsuojelulain 64 §:n mukaan suojeltu luontotyyppi, jonka luonnontilaiset ja luonnontilaiseen verrattavat esiintymät Elinvoimakeskus voi suojella tekemällä rajauspäätöksen.

Kuva 3. Alueella on useita luonnontilaisia hiekkarantoja. Etualalla on pohjoisin hiekkaranta. Veneet ovat mökin edustan hiekkarannalla, jonka vasemmalla puolella on toinen pieni hiekkaranta. Aivan kuvan vasemmasta laidasta alkaa selvitysalueen ulkopuolinen, yli 100 m pitkä hiekkaranta.

Kuva 4. Selvitysalueen eteläpuolella on yli 100 metriä pitkä luonnontilainen hiekkaranta.

Selvitysalueen ranta kokonaisuudessaan on karua kivikko- ja hiekkarantaa, jossa ei juurikaan kasva vesi- tai rantakasveja. Pohjoisimman hiekkarannan kohdalla kasvaa pieni esiintymä pullosaraa ja rantaluikkaa sekä muutamia rantakukkia, säderusokkeja ja ulpukoita. Linnuista rannassa havaittiin västäräkki ja kaksi rantasiipiä. Kauempana järvellä nähtiin selkälökki (EN, erittäin uhanalainen) elokuussa 2025. Rantapuusto on alueen luonnontilaisinta ja vanhinta metsää, vaikka erityisen vanhoja puita ei rannassakaan ole (kuva 5). Puustoa on harvennettu alkuvuodesta 2026.

Kuva 5. Rantavyöhyke on metsäluonnolle arvokkainta osaa, vaikka joitakin puita on poistettu alkuvuodesta 2026.

Kuva 6. Rantatörmällä jokisuun molemmin puolin on mökkeilyyn liittyviä kevyitä rakennelmia ja tarvikkeita noin 200 metrin matkalla. Hiekkarannat ovat luonnontilaisia törmän alapuolella.

Hiekkarantojen lisäksi rannan merkittävin luontoarvo on erämaisuus ja rauhallisuus. Alueen pohjoisosan pitkä rakentamaton rantaviiva riittäisi turvaamaan esimerkiksi kuikan rauhallisen pesinnän, vaikkakaan lajia ei selvityksissä havaittu ja muutenkin lintuja oli hyvin vähän. Jokisuussa on yksi mökki ja siihen liittyviä rakennelmia, mutta muutoin ranta on rakentamaton (kuvat 6–7). Jokisuun eteläpuolelle on tehty tie ja aloitettu rakentamista (kuvat 8–9).

Kuva 7. Vaikka rantatörmällä on rakenteita, varvikko on pääosin luonnontilaista.

Kuva 8. Alueen eteläpään rannan läheisyyteen on tasattu maata ja tehty kevyttä perustusta 2025.

Kuva 9. Selvitysalueen eteläpäässä on uudehko tie rantaan.

Liesjärven laskujoki lähtee selvitysalueelta. Joessa on pieni kivistä tehty Liesjärven pinnan korkeutta säätelevä pohjapato (kuva 10). Padon alapuolella joessa on koskimaista osuutta (kuva 11). Joen uoma on luonnontilaisen kaltainen ja rantapuusto talousmetsämäistä.

Kuva 10. Liesjoki alkaa selvitysalueelta ja virtaa sen halki. Etualalla rentukkaa, taustalla pohjapato.

Kuva 11. Selvitysalueen puoleinen koski tien sillalta kuvattuna elokuussa 2025.

Luontodirektiivin IV-liitteen suojaama saukko on joella vakituinen kulkija ja uhanalainen koskikara (VU, vaarantunut) säännöllinen talvehtija (Laji.fi 2026 ja selvittäjän aiemmat havainnot). Toukokuussa 2026 saukon ruokailujäännöksinä pohjapadon läheltä löytyi ravun osia ja kalan suomuja. Heti selvitysalueen ulkopuolella samalla koskijaksolla saukko oli syönyt hauen (kuva 12).

Kuva 12. Saukon syömän hauen jäänteet koskikivellä selvitysalueen ulkopuolella.

Saukon lisäksi joki sopii luontodirektiivin IV-liitteen lajeista lepakoille. On todennäköistä, että lepakot ruokailevat joella. Pohjapadon (kuvan 2 kartassa sähkölinjan kohdalla) ja tien välinen koskiosuus on selvitysalueen sopivinta elinympäristöä sekä saukolle että lepakoille. Liito-oravalle alueen metsät eivät sovellu puuston nuoren iän ja harvuuden sekä kuusen-, haavan- ja leppien vähyyden vuoksi. Myöskään viitasammakolle sopivaa elinympäristöä ei alueella ole.

Saukolle sopiva koskijakso jatkuu selvitysalueen lounaispuolella ihmissilmin arvioiden selvitysalueetta parempana. Siellä koski on jyrkempi, suojupuusto tiheää ja jyrkässä penkkakivikossa on runsaasti koloja (kuva 13).

Kuva 13. Koski selvitysalueen lounaispuolella.

Metsäalueella maapohja on sekä tuoretta kangasta että ohutturpeista suomaata. Puusto on kauttaaltaan nuorta ja harvaa (kuvat 14–16).

Kuva 14. Selvitysalueen metsä on kauttaaltaan nuorta talousmetsää.

Kuva 15. Selvitysalueen läsinurkassa on muutamia aareja korpimaista aluetta, jonka puusto on talousmetsämäinen.

Kuva 16. Selvitysalueen pohjoisrajalla kangas vaihtuu rämeeksi.

3. Luontoarvojen säilyttäminen ja parantaminen

Hiekkarantojen ja jokiuoman sekä koskijakson rantavyöhykkeen säilyttäminen luonnontilaisina on tärkeää. Jokiluonnolle olisi eduksi, että joen rannoille annettaisiin kehittyä luonnontilainen, tiheämpipuustoinen vyöhyke. Suojavyöhyke mm. ylläpitää jokivarren viileää pienilmastoa sekä lisää eläimille suojapaikkoja ja ravintoa.

Luontodirektiivin IV liitteen suojaama saukko käyttää koskialuetta vakituisesti. Pohjapadosta alkava koskijakso rantapenkkoinen sopii hyvin saukon lisääntymis- ja levähdyspaikaksi, mutta pesinnästä ei havaittu merkkejä. Selvästi parhaat penkkakolot ja suojaisin ympäristö on selvitysalueen ulkopuolella. Koskijakson ja sen rantavyöhykkeen säilyttäminen puustoisena ja rakentamatta turvaa mahdollisen lisääntymis- ja levähdyspaikan sekä ylläpitää ruokailualueen olosuhteet. Samalla turvataan myös lepakoiden todennäköinen ruokailualue.

Hiekkarannat ovat luonnollisesti ihmisten käytössä, mutta ne kannattaa jättää ilman rakenteita, kuten ovat tähänkin asti olleet. Kun kyse on luonnonsuojelulain mukaan suojeltavasta luontotyyppistä, voi Elinvoimakeskus myös virallistaa suojelun tekemällä rannoista rajasuojauksen.

Rakentamattomat rannat turvaavat esimerkiksi lintujen pesimärauhan, joten rauhallisten rantojen säästäminen kannattaa huomioida alueen suunnittelussa.

Lähteet

Laji.fi 2026: Suomen Lajitietokeskus, havaintojärjestelmä. Haku tehty 23.9.2025 ja maaliskuussa 2026.